

กระดานข่าวงานวิจัยใช้ได้จริง :

พืชอาหาร พืชสมุนไพร

กลุ่มวิจัยพฤกษศาสตร์และพืชผักสวนครัว
สำนักคุ้มครองพันธุ์พืช กรมวิชาการเกษตร

ประจำเดือนมกราคม ๒๕๖๕

กระเทียมจีน

ชื่อวิทยาศาสตร์ *Allium chinense* G. Don
วงศ์ Amaryllidaceae
ชื่ออื่น เกียวซัง คิว ซิงฉ้อย เซาะโกชวย
ลกเกี้ย หอมปริง หอมแป้นหยวก หัวคิว หัวชู
Chinese chives, Japanese scallion, Rakkyo

ไม้ล้มลุก ลำต้นใต้ดินออกเป็นกระจุก รูปไข่แคบ เส้นผ่านศูนย์กลาง 1 – 1.5 เซนติเมตร สีขาวหรือมีเส้นสีแดง ใบเดี่ยว เรียงเวียน เป็นแถบยาว กว้างประมาณ 3 มิลลิเมตร ยาว 20 - 40 เซนติเมตร ใบตัดขวางรูป 3 - 5 เหลี่ยม ดอกออกเป็นช่อแบบช่อซี่ร่ม ดอกจำนวนน้อย ใบประดับช่อดอก 2 ใบ ก้านดอกยาว 2 - 4 เท่าของความยาววงกลีบรวม กลีบรวมสีม่วงแกมชมพูหรือสีม่วงเข้ม จำนวน 6 กลีบ รูปรีกว้างถึงเกือบกลม กว้าง 3 - 4 มิลลิเมตร ยาว 4 - 6 มิลลิเมตร ปลายแหลม ขอบเรียบ กลีบรวมชั้นในยาวกว่าชั้นนอก เกสรเพศผู้ 6 อัน ติดที่โคนกลีบรวม รังไข่เหนือวงกลีบ รูปไข่กลับถึงเกือบกลม เกลี้ยงผลแก่แล้วแตก

การกระจายพันธุ์ ในประเทศไทยพบปลูกเป็นพืชอาหารพื้นเมืองที่นิยมของชาวไทยภูเขาทางภาคเหนือและภาคตะวันตก ได้แก่ เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน ตาก และกาญจนบุรี ต่างประเทศพบที่ประเทศจีน ญี่ปุ่น และเวียดนาม

ส่วนขยายพันธุ์ หัว

การใช้ประโยชน์ หัวและใบใช้ปรุงแต่งกลิ่นอาหาร เป็นเครื่องเทศ สรรพคุณทางสมุนไพรพื้นบ้านใช้เป็นยาชูกำลัง ช่วยเจริญอาหาร บรรเทาอาการท้องอืดท้องเฟ้อ

ผู้เรียบเรียง : นางสาวปจรรย์ อินทะชูป นักวิชาการเกษตรชำนาญการ